

Ed.

767. Frumvarp til laga

um eftirlit með framleiðslu og verzlun með fódurvörur.

(Eftir 3. umr. í Nd.)

I. KAFLI

Um verzlun með fódurblöndur.

1. gr.

Tilraunaráð búfjárræktar, sem skipað er samkvæmt lögum nr. 64 7. maí 1940, skal hafa eftirlit með framleiðslu og sölu fódurvara, sem ætlaðar eru til skepnu-fóðurs, eftir því sem fyrir er mælt í lögum þessum.

2. gr.

Landbúnaðardeild Atvinnudeildar háskólans skal annast allar efnarannsóknir í sambandi við eftirlitið, og starfsmenn hennar skulu taka sýnishorn hjá framleiðendum og innflytjendum í Reykjavík og á öðrum þeim stöðum, sem því verður við komið, eftir fyrirmælum tilraunaráðs, en ef hentugra þykir, getur tilraunaráð samið við aðra aðila að vera trúnaðarmenn sína um töku sýnishorna.

3. gr.

Eftir gildistöku laga þessara má enginn framleiða til sölu né flytja inn fódurblöndur, nema með leyfi landbúnaðarráðherra, sem veitir leyfin að fengnum til-lögum tilraunaráðs búfjárræktar.

4. gr.

Hver sá, sem fær leyfi til að framleiða til sölu eða flytja inn fódurblöndur, er skyldugur að láta fylgja vörinni, efst í hverjum poka, seðil, þar sem gefin eru upp eftirtalin atriði:

1. Nafn og heimili framleiðanda.
2. Vikan, sem varan er framleidd í.
3. Nöfn þeirra fódurtegunda, sem notaðar eru í fódurblönduna.
4. Upplýsingar um, hvaða búfjártegund blandan er ætluð.
5. Meðalmagn af meltanlegri eggjahvitu í hverri fódureiningu af fódurblöndunni.
6. Hve mörg kg þarf af fódurblöndunni í hverja fódureiningu.
7. Sé framleitt vítamínfóður, skal gefa upp tegundir vítamína og magn af hverju fyrir sig.

Upplýsingar þessar ber að skoða sem skuldbindingu frá framleiðanda til tryggingar því, að um ákveðin fódurgæði og samsetningu sé að ræða.

5. gr.

Þeir, sem verzla með fódurblöndur, skulu ársfjórðungslega greiða eftirlitsgjald af hverri smálest, sem þeir selja. Landbúnaðarráðherra ákveður gjald þetta fyrir fram fyrir hvert ár. Heimilt er að leggja gjald þetta á vöruna.

6. gr.

Af gjöldum þeim, sem um ræðir í 5. og 10. gr., skal stofna sjóð, er nefnist eftirlitssjóður fódurvara. Skal úr sjóði þessum greiða kostnað við eftirlit það, sem lög þessi fjalla um.

Tilraunaráð búfjárræktar annast rekstur sjóðsins, innheimtir gjöld til hans og greiðir kostnað við eftirlitið, svo sem töku sýnishorna og efnagreiningar. Gjöld af innfluttum fódurblöndum skulu innheimt með öðrum innflutningsgjöldum, eftir fyrirætlunum tilraunaráðs.

Landbúnaðarráðherra ákveður þóknun til tilraunaráðs fyrir störf þess vegna eftirlitsins. Hann skipar einnig endurskoðendur eftirlitssjóðs. Nægi tekjur eftirlitssjóðs á einhverjum tíma ekki til þess að greiða kostnað við eftirlitið, greiðist það, sem á vantar, úr ríkissjóði. Tekjuafgangur rennur árlega í ríkissjóð.

7. gr.

Í fódurblöndur má aðeins nota þær fódurtegundir eða fóðurefni, sem eru hollar fyrir búfé til þrifa og afurðamyndunar að dómi tilraunaráðs. Eigi má nota fódurtegundir, sem hafa minna fódurgildi en sem svarar 55 fe. í 100 kg.

8. gr.

Við efnarannsókn á fódurblöndum má hið reiknaða fódurgildi ekki vera minna en 97% af tilgreindu fódurgildi samkvæmt fylgiseðlinum, en magn eggjahvítu má ekki víkja meira en 12% frá tilgreindu meðaltali.

Sýni efnarannsóknir þrisvar í röð lægri fódurgildistölu eða of mikið frávik frá eggjahvítumeðaltali en framleiðandi eða innflytjandi hefur tilgreint, skal tilraunaráð skylda hlutaðeigandi aðila til að breyta framleiðslunni til samræmis við hið tilgreinda meðaltal, en sé þess eigi kostur, skal fódurgildistölum þeim, sem tilgreindar eru á fylgiseðlinum, breytt til samræmis við efnagreiningar þær, sem um er að ræða.

9. gr.

Trúnaðarmenn tilraunaráðs, er taka sýnishorn af fódurblöndum til efnagreiningar, skulu minnst taka þau þrisvar árlega hjá hverjum framleiðanda. Sýnishorn skulu tekin á framleiðslustað úr lokuðum pokum, sem tilbúnir eru til afhendingar. Þess skal gætt, að framleiðendur fódurblandna fái enga vitneskju um, hvenær sýnishornataka á að fara fram. Sýnishorn skal taka úr 10. hverjum poka að jafnaði, þó skal aldrei taka færri en 5 sýnishorn af hverri tegund. Sýnishorn skulu tekin með þar til gerðum bor.

Trúnaðarmönnum tilraunaráðs er heimilt, hvenær sem er, að taka sýnishorn af fódurblöndum til efnagreiningar hjá verzlunum, sem verzla með þær vörur, svo og hjá einstökum bændum. Ekki skulu tekin færri sýnishorn en 3 af hverri tegund, og aðeins úr pokum, sem vissa er um, að hafi ekki verið opnaðir síðan þeir voru afhentir frá framleiðslustað.

10. gr.

Þegar efnagreining hefur verið framkvæmd á sýnishornum, sem tekin eru til rannsóknar samkvæmt 9. gr., skal hverjum hlutaðeiganda send tilkynning um niðurstöður rannsókna. Í fyrsta sinn, sem einhver fódurblanda vikur óleyfilega frá tilteknu fódurgildi, skal hlutaðeigandi aðila tilkynnt skriflega, hverju er áfátt og hverjar skaðabætur honum beri að greiða, ef eigi verður úr bætt. Í annað sinn eða síðar, sem efnarannsókn sýnir minna fódurgildi en tilgreint er, skal hlutaðeigandi aðila skylt að greiða til eftirlitssjóðs verðmismun þann, er fram kemur, miðað við tilgreint fódurgildi. Komi í ljós við efnarannsókn, að frávik eggjahvítu frá tilgreindu meðaltali sé meira en leyfilegt er, skal viðkomandi aðila skylt að greiða 1% af heildsöluverði fódurblöndunnar til eftirlitssjóðs. Skal gjaldið miðast við selt vörumagn á tímabilinu milli töku sýnishorna.

Enn fremur skal framleiðandi greiða hlutaðeigandi kaupendum skaðabætur eftir útreikningi og mati tilraunaráðs, er nema að minnsta kosti tvöföldu verðmæti þess fódurgildis, sem vantar á, að fódurblandan reynist eins og tilskilið er á fylgiseðlinum. Sé um of mikið magn af eggjahvítu að ræða, getur kaupandi einnig krafizt skaðabóta fyrir það, enda hafi hann að dómi tilraunaráðs orðið fyrir tjóni af þeim sökum.

Heimilt er aðilum að skjóta máli sínu til dómstóla.

11. gr.

Tilraunaráð skal birta, eigi sjaldnar en tvisvar á ári, skrá yfir alla þá, sem hafa leyfi til að framleiða og flytja inn fódurblandur til sölu. Þar skal tekið fram um nafn og vörumerki hverrar tegundar, verð, tilgreint fódurgildi og magn af eggjahvítu, enn fremur hvaða búfé hver fódurblanda er ætluð. Jafnframt skal tilraunaráð birta niðurstöður af efnarannsóknnum hverrar tegundar, sem sé meðaltal af þremur síðustu rannsóknunum, sem gerðar hafa verið.

II. KAFLI

Um verzlun með síldarmjöl og fiskimjöl.

12. gr.

Til fódurs innanlands mega síldarverksmiðjur landsins aðeins selja það síldarmjöl, sem flokkað er í I. flokki til útflutnings. Ef um skort á I. fl. vöru er að ræða, getur landbúnaðarráðherra gefið heimild til að selja lakari vöru til fódurs, enda skal það þá selt hlutfallslega lægra verði og vera greinilega merkt sem II. fl. vara.

13. gr.

EKKI MÁ SELJA FISKIMJÖL TIL FÓÐURS Á INNLENDUM MARKAÐI, SEM HEFUR UNDIR 50% AF HRÁEGGJAHVÍTU. Fiskimjöl, sem hefur 60% af hráeggjahvítu og þar yfir, er heimilt að selja í ákveðnum flokki. Landbúnaðarráðherra getur, eftir umsóknnum frá framleiðendum og að fengnum tillögum tilraunaráðs búfjárræktar, leyft þeim að selja þetta mjöl allt að 10% hærra verði en annað fiskimjöl. Fiskimjöl þetta skal greinilega merkt eftir fyrirmælum tilraunaráðs, er það háð eftirliti á sama hátt og fódurblandur, og skulu framleiðendur þess greiða af því jafnhátt gjald til eftirlitssjóðs og greitt er af fódurblandum samkvæmt 5. gr.

14. gr.

Þá er lög þessi hafa öðlzt gildi, falla niður þau ákvæði laga nr. 28 frá 27. júní 1921, er varða verzlun með kjaranfóður, og lög nr. 41 frá 12. júní 1939.

15. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.